

Förslag till rubrik: Tema med få variationer.

I samma ögonblick som det slår mig att prissättning är en form av marknadsföring drabbas jag av en känsla av osäkerhet. Är det någonting genialt och omistligt som har gått mig förbi i Birgit Broms bilder som just nu visas på Konstens Hus? Jag brukar aldrig annars fästa något avseende vid vad konst kan kosta, men den här gången svindlade det till. Apropos prisbild och marknadsföring kan det kanske vara så som en kollega till mig en gång anmärkte, med både självinsikt och psykologisk känsla för den mänskliga naturen, "det känns bättre att inte sälja en bild för 30 000 än att inte sälja den för 5 000." Nåväl, hur det än förhåller sig med dessa pekuniära funderingar så visar Broms måleri, collage och teckningar. Hon är känd för sina skridskoåkande figurer och en del porträtt av kändisar. De sistnämnda visar hon inte i denna utställning men några Stockholmsmotiv ingår i kollektionen. Det är bland annat några Waxholmsbåtar som står i förgrunden med Skeppsbrons skyline i fonden. Ett motiv lika provinsialt som vår Lappport. Men vi vet vid det här laget att motivet ju bara är en förevändning för att måla och att ett bra måleri kan gjuta liv i det mest misshandlade vyer. Med en återhållen färgskala med mycket gult, grått, och svart återger hon stadens fasader och gavlar. *Birger Jarls torg* på Riddarholmen återges i två fina målningar. I några enkla men dyra skisser, som hon i katalogbladet lite eufemistiskt omskriver som "förberedelse till målning", finns ytterligare några stadsvyer men sen handlar det mest bara om skridskoåkare utförda i collageteknik. Platta figurer, urrivna ur tjärpapp och andra mindre ädla material, framdrivna av en framåt fallande rörelse med de små huvudena neddragna mellan axlarna. De ser ut som Lisa Larssonfigurer, oformligt stora med små skallar. De grova armarna ger eftertryck åt rörelsen framåt. I många av collagen har hon blandat in bubbelplast, ritfilm, vliseline och stanniol. Hon kallar alla dessa bilder *Skridskoåkare, tema med variationer*. Det respektlösa förhållandet till de oortodoxa materialen får stå för omväxlingen men gestaltningen blir trots detta i längden rätt enahanda. Det är samma stuk från bild till bild. Det blir som ett upprepat mantra, en retorisk figur. Det är ingen skillnad i uttryck eller känsla vare sig hon gör dem som collage, akvarell eller som litografier. Det känns som om det vinnande konceptet får styra både teknik som konstnärlig intention.

Bertil Sundstedt